

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فتحی الشامخی

برگردان از: حمید بهشتی

۰۴ اپریل ۲۰۱۱

سخنرانی در مقابل پارلمان اروپا در باره قرضه خارجی تونس

— ۲۴ مارچ ۲۰۱۱، بروکسل

در تونس قیام مردمی دیکتاتور را فراری داده است. همه ملل عرب از این نمونه پیروی می کنند. دیکتاتورها به دنبال یکدیگر در حال سرنگونی می باشند.

انقلاب هائی که ساحل جنوبی دریای مدیترانه را به لرزش در آورده و صدای فرو افتادن دیکتاتورها را به گوش جهانیان می رسانند، پایان دوران حاکمیت کلونیالیزم نو را نیز اعلان می کنند. اروپا اکنون می باید در قبال ملل به استقلال رسیده جنوب سیاست همکاری میان طرفین همطراز را در پیش بگیرد.

ملت تونس برخاسته است و آزادی خویش را نه مدیون نیک رفتاری های ادعائی تجارت آزاد است و نه مدیون گذشت های دیکتاتور. بلکه آن را فقط با کوشش متکی بر نیروی خویش به دست آورده و توسط انقلاب تنها اسلحه ای که تونسی ها علیه سرکوبگرانشان در دست داشتند، تهورشان بود، مصمم بودنشان، اتحاد و آزادی خواهیشان.

آنها در موقعیت یک ملت آزاد مجبور نیستند از کسی برای چیزی التماس کنند، بلکه می توانند خواسته های خویش را مطرح سازند.

در ۱۴ فبروری ۲۰۱۱ ملت دستیافته به آزادی به حرکت در آمد تا تونسی جدید را بنا کند، تونسی بهتر را. راه ما مسلماً طولانی و سخت است. اما از این پس همه چیز ممکن می باشد.

قدرت های اروپائی همواره کوشیده اند منافع خویش را در منطقه جنوب دریای مدیترانه حفظ نمایند، که البته به هیچ وجه رعایت مردم منطقه را نکرده اند. علائق اقتصادی اروپا در تونس بیش از حد بوده، سرمایه گذاری اروپا بیش از ۱۳ میلیارد یورو و قریب به یک چهارم کل سرمایه گذاری در تونس می باشد. شرکت های اتحادیه اروپا با بیش از ۱۱۰۰ شرکتی که بیش از ۳۰۰۰۰۰ نفر را به کار گرفته اند که بهتر است بگوئیم استثمار می کنند، پس از دولت دومین کارفرما در تونس بوده و سرمایه در جریانش بیش از ۶ درصد تولید سالانه ملی می باشد.

اتحادیه اروپا و شماری از دولت های اروپائی، به ویژه فرانسه، ایتالیا و اسپانیا برای حفاظت از منافع شرکت های خویش تا لحظه آخر از بن علی دیکتاتور در مقابل ملت تونس حمایت نمودند. سخنان و نیات نیک آنها نیز تغییری در این واقعیت نمی دهند. تعامل اروپا و مدیترانه به ما قول رفاه داد، اما آنچه از آن حاصل ما گشت فقط فقر و حمایت از دیکتاتور بود.

در بند دوم قرارداد سال ۱۹۹۵ که اتحادیه اروپا با تونس بست، آمده است که "حفظ مبانی دموکراسی و حقوق بشر بخش مهمی از این توافق به حساب می آید." آیا بن علی در همان سال ۱۹۹۵ دیکتاتور نبود؟ مسلم است که بود. آیا اتحادیه اروپا و کشورهای عضو آن از آن آگاهی نداشتند؟ البته که داشتند. پس بیانیه مزبور چه معنایی دارد؟ اتحادیه اروپا به ملت تونس یک عذرخواهی بدهکار است.

در ۱۴ جنوری سال جاری دیکتاتور فرار کرد و ۱۵٫۲ میلیارد یورو قرضه خارجی برای ملت به جا گذاشت. سهم پرداختی سال ۲۰۱۱ از قرضه مزبور تقریباً ۵۷۵ میلیون یورو می باشد و این معادل بودجه بهداشت عمومی یا هزینه یکساله دانشگاه ها و پژوهش است.

همانگونه که ملت، خود را از شرّ دیکتاتور خلاص کرد، می خواهد از زیر بار قرضی که دیکتاتور به جا گذاشته است نیز رها شود، تا بتواند دموکراسی خودش را بنا کرده، مستقل گردد و با اتکاء به خود کشور را اداره نماید.

مجموعه ای از انجمن های تونس، از جمله انجمن Raid Attac Cadtm Tunis که اینجانب آنرا نمایندگی می کنم، به تازگی نامه ای به رئیس بانک مرکزی تونس نوشت و از او تقاضا نمود که به طور یکطرفه و بدون وقفه پرداخت بدهی را تا انتخاب مجلس قانونگذاری جدید ملی که قرار است در ۲۴ جولای تشکیل گردد و تا انتخاب دموکراتیک دولت به تعویق اندازد. طی مدتی که پرداخت بدهی متوقف خواهد شد و ربح جدیدی نیز انباشت نخواهد گشت، ما قصد داریم یک حسابرسی علنی نسبت به بدهی های مزبور ترتیب داده و بخش غیرعادلانه آنرا مشخص سازیم، یعنی آن بخشی از بدهی را که برای مردم تونس فقط زیانبخش بوده است و طبیعتاً از قبول آن خودداری خواهد شد.

همواره چنین بوده است که قرضه خارجی خلاف منافع تونس بوده و زیان آن به سودش می چربیده است. در نیمه دوم قرن نوزدهم نیز همین بدهی ها بودند که دستاویز گشته و تونس را به استعمار افکندند. در واقع نیز چنین بود که آنها امیر تونس (Bey) را تحت لوای اینکه موجب رفاه کشور خواهد بود به گرفتن قرضه خارجی ترغیب نمودند که بیشتر آن هم توسط دلال های فرانسوی و ایتالیائی صورت گرفت.

ربح داده شده بابت قرضه ها، شرایط قرضه ها، کمیسیون هائی که برای آن ها می گرفتند و مقادیر متناهی که به جیب اطرافیان دربار می رفت، موجب به فقر افتادن مملکت گشت و آنرا به ورطه بحران کشاند و همین بحران اقتصادی موجب گشت که دول فرانسه، ایتالیا و انگلستان کمیسیونی مالی را تشکیل داده و کنترل مالی کشور را به دست گیرند. چند سال پس از آن تونس به مستعمره فرانسه تبدیل گشت.

تونس مجبور بود پس از کسب استقلال از فرانسه قرض بگیرد تا زمین های خود را که در زمان استعمار مالکین فرانسوی تصاحب کرده بودند، بازخرید نماید. چنین بود که تونس به استقلال رسیده اداره امور خود را با گرفتن قرض های تازه آغاز نمود.

تحت حاکمیت دیکتاتوری بن علی، بدهی تونس فاحش تر گشت. بدهی های کشور سالانه ۵۸٫۷٪ فزونی یافت. پیش از آن نرخ رشد سالانه آن ۴۲٪ بود. در عرض دهه اخیر روند رشد بدهی کشور سرعت بیشتر گرفت و به بالاترین میزان خود که ۸۹٪ باشد رسید.

هنگامی که بن علی قدرت را با کودتائی به دست گرفت، بدهی تونس ۲,۵ میلیارد یورو بود و امروز میزان آن ۱۵,۲ میلیارد یورو می باشد. این در حالی است که تونس عرض همین مدت ۲۳ میلیارد یورو بازپرداخت نموده است. در طول مدت حاکمیت دیکتاتور، تونس به خاطر انبوه بدهی، رفته رفته تبدیل به محل بازپرداخت سرمایه شد و از آن پس تونس بود که طلبکاران ثروتمند شمالی را تأمین مالی می کرد و نه به عکس.

در همین زمان نرخ بیکاری رشد کرد و قدرت خرید متوسط به گونه محسوسی کاهش یافت. در حال حاضر ۱۰٪ مردم تونس در زیر خط فقر زندگی می کنند. نرخ بیکاری به بیش از ۱۵٪ رسیده و از هر ۴ نفر جوانتر از ۳۴ سال ۳ نفر بیکار و اکثر آنها فارغ التحصیل دانشگاه هستند. حداقل در آمد ماهانه ۱۲۰ یورو و درآمد متوسط ۲۵۰ یورو می باشد.

روشن است که اکثر تونسی ها از این بدهی فوق العاده، بهره ای نبرده و فقط اقلیتی از آن ها سود برده اند. کسانی که بیشترین بهره به جیبشان رفته است، دیکتاتور و اطرافیان وی هستند. پول هائی که آنها با خود به خارج برده اند چندین میلیارد یورو بوده، به همان میزانی است که کل بدهی تونس می باشد، اگر که بیش از آن نباشد.

همین اواخر تلویزیون تونس ملیون ها یورو و دلار را نشان داد که توسط کمیسیون مبارزه با فساد در یکی از قصرهای دیکتاتور یافت شده است. این دلیل دیگریست برای این که بخش بزرگی از آن بدهی به جیب دیکتاتور و اطرافیان وی رفته است.

تحت حاکمیت بن علی دیکتاتور بین سال های ۱۹۸۷ و ۲۰۰۹ تونس تبدیل به منبع درآمد به ویژه برای سازمان های مالی خارجی گشته بود. آنها از این طریق ۶,۵ میلیارد یورو سود بردند.

تونس اکنون در وضعی نیست که نیازهای فوق العاده اجتماعی بخش عظیمی از شهروندان خویش را تأمین نماید و نیز بعید به نظر می رسد بدون این که ابتداء خود را از شرّ این بار عظیم بدهی نفرت بار دیکتاتور رها سازد، بتواند بدان بهبودی بخشد.

اتحادیه اروپا و کشورهای عضو آن اکنون این فرصت تاریخی را به دست آورده اند که باور خود نسبت به حقوق جهانی بشر را به اثبات رسانند و با حرکتی تاریخی که اکنون در ساحل جنوبی دریای مدیترانه صورت گرفته است همگام گردند.

بله این امکان وجود دارد که امروز در هر دو سوی دریای مدیترانه برای حمایت از دموکراسی و دسترسی به رفاه، برای صلح و دوستی میان ملت ها و رعایت احترام متقابل و حق حاکمیت ملی و حق تعیین سرنوشت ملت ها دست به کار شد.

موضوع صرفنظر کردن از بدهی نفرت بار یکی از مسائل عمده پروژه مدیترانه آزاد، صلحجو و دموکرات می باشد.

با تشکر

* * * * *

فتحی الشامخی متولد ۱۹۵۵ در قایروان، آموزگار و پژوهشگری است در رشته جغرافیا در دانشکده ادبیات، هنر و علوم انسانی مانوبا در تونس. وی کمونیست فعال و عضو جامعه تونس برای دفاع از حقوق بشر می باشد.

برگرفته از تلاکسکالا - ۳۰ مارس ۲۰۱۱

<http://www.tlaxcala-int.org/article.asp?reference=۴۴۳۶>